

Sygn. akt II AKa 90/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 kwietnia 2014 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Cezariusz Baćkowski
Sędziowie:	SA Jerzy Skorupka (spr.) SA Tadeusz Kielbowicz
Protokolant:	Aldona Zięta

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Ratajczyka

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2014 roku

sprawy **K. W.**

oskarżonego z art. 53 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.; art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze

z dnia 9 grudnia 2013 roku sygn. akt III K 99/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. W.;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokat U. B. 600 złotych tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego K. W. w postępowaniu odwoławczym oraz 138 złotych tytułem zwrotu podatku VAT nadto 162 złote tytułem zwrotu kosztów dojazdu;

III. zwalnia oskarżonego K. W. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 9 grudnia 2013 r., III K 99/13:

I. uznał oskarżonego K. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 1 części wstępnej wyroku z tym, że przyjął, że wytworzył on środek odurzający w postaci marihuany poprzez oberwanie krzaków konopi indyjskich z liści oraz ze szczytów a następnie segregowanie oddzielonego od roślin ziela konopi oraz eliminuje z opisu czynu wyraz znacznej, to jest występkę z art. 53 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z

art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

II. uznał oskarżonego K. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 2 części wstępnej wyroku z tym, że w miejsce sformułowania posiadał znaczną ilość środków odurzających ustalił, że posiadał on środki odurzające, to jest występku z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzone w pkt. I i II części dyspozytywnej wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i orzekł wobec oskarżonego K. W. karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. na podstawie art. 71 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł umieszczenie oskarżonego K. W. przed wykonaniem kary w Ośrodku dla (...) w N.,

V. na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych zarejestrowanych w wykazie dowodów rzeczowych Drz. 80/13 zarządzając ich zniszczenie;

VI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. U. B. zapłatę kwoty 885,60 złotych, w tym kwoty 165,60 złotych z tytułu podatku od towarów i usług oraz kwoty 120 złotych, tytułem zwrotu nieopłaconych kosztów obrony z urzędu oskarżonego,

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym nie wymierzył mu opłaty.

Z wymienionym wyrokiem nie zgodziła się obrończyni oskarżonego adw. U. B., zaskarżając go w części dotyczącej orzeczenia o karze i zarzucając niewspółmierność wymierzonej kary, wyrażającą się w wymierzeniu oskarżonemu za czyn opisany w pkt I części dyspozytywnej wyroku kary 1 roku pozbawienia wolności oraz za czyn opisany w pkt II części dyspozytywnej wyroku kary 10 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz zobowiązania oskarżonego do poddania się leczeniu przed wykonaniem kary w Ośrodku dla (...) w N., przez co kara ta nie jest adekwatna do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu, sposobu i motywacji, stanowiąc zbyt wielką dolegliwość dla oskarżonego, a będącą rezultatem:

a. umniejszenia znaczenia, jakie przypisane zostało okolicznościom łagodzącym:

- w szczególności zaś faktowi, że czyn przypisany oskarżonemu na niską społeczną szkodliwość, gdyż ilość narkotyków, które posiadał oskarżony nadawała się wyłącznie na własny użytek, a przeznacząc je na swoje potrzeby oskarżony nie działał w celu osiągnięcia jakiegokolwiek korzyści majątkowej, a w konsekwencji skala jego przestępczej działalności była niewielka, ponadto oskarżony nigdy nie wciągał w to innych osób, nigdy nikomu nie udzielał środków odurzających, nie utrzymywał i nie utrzymuje kontaktów ze środowiskiem narkomanów, a posiadana przez niego marihuana należy do tzw. narkotyków miękkich, których szkodliwość dla zdrowia nie jest wielka, a w dalszej kolejności
- sytuacji osobistej oskarżonego, w tym dotychczasowego ustabilizowanego trybu życia, konieczności utrzymywania i opiekowania się całą rodziną – konkubiną i małym dzieckiem oraz sprawowania opieki nad chorą na schizofrenię matką wspólnie z nim mieszkającą, brakiem możliwości zatrudnienia i wykonywania pracy zarobkowej, opieki nad rodziną podczas odbywania kary pozbawienia wolności, jak również pozytywnej postawy po popełnieniu przestępstwa, przede wszystkim zaś dobrowolnemu poddaniu się wszystkim czynnościom w trakcie postępowania, złożeniu szczerych i rzeczowych wyjaśnień zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i sądowym i niezmiennianiu ich, szczegółowym wyjaśnieniu wszystkich okoliczności popełnionych czynów,

również ujawnienia organom ścigania czynu, o którym te nie wiedziały, czyli samooskarżeniu się, co do czynu opisanego w pkt I części dyspozytywnej wyroku, wyrażeniu szczerego żalu i skruchy po zdarzeniu, pełnego zrozumienia znaczenia popełnionych czynów oraz deklarowania odwrotu od środków odurzających, chęci zmiany trybu życia i podjęcia leczenia, wreszcie pozytywnej prognozy, co do przyszłego zachowania oskarżonego, który nie jest osobą zdemoralizowaną, wymagającą oddziaływań penitencjarnych,

b. przypisania nadmiernego znaczenia okolicznościom obciążającym, w tym uprzedniej karalności przedstawionej jako szczególne lekceważenie wymiaru sprawiedliwości i zapadłych orzeczeń, podczas gdy ostatni czyn zabroniony oskarżony popełnił w 2005 r. i nie był dotychczas karany, a czyny obejmujące niniejsze postępowanie były incydentalnymi od ostatniego wyroku, jak również chęci wskazania wyłącznie na przykładzie oskarżonego braku pobłażliwości wymiaru sprawiedliwości dla podobnych zachowań, gdy sąd nie dokonał jakichkolwiek ustaleń odnośnie do obecnej postawy oskarżonego.

Podnosząc wymienione zarzuty, apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i wymierzenie oskarżonemu kar z warunkowym zawieszeniem ich wykonania w wysokości znacznie niższej niż kary orzeczone, a w konsekwencji karę łączną z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, przy zastosowaniu zasady absorpcji.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna. Z zarzutów i z uzasadnienia środka odwoławczego wynika, że sąd a quo nadmierną wagę przywiązał do prewencji generalnej, a przez to „pomiął pozostałe przesłanki odnoszące się do indywidualnego postępowania oskarżonego, takie jak: jego osobowość, pozostanie na miejscu zdarzenia i nieutrudnianie postępowania, poddanie się wszystkim czynnościom na miejscu zdarzenia, dobrowolne przedstawienie wszystkich posiadanych przedmiotów, rzeczowe i szczerze wyjaśnienie wszystkich okoliczności zdarzenia, również ujawnienie czynu, o którym organy ścigania nie wiedziały, świadomość popełnionego błędu i krytyczna ocena swojego zachowania poprzez wyrażenie skruchy i żalu oraz chęć poprawy na przyszłość”.

Zważyć zatem należy, że z art. 53§1 KK wynika nakaz uwzględnienia przy wymiarze kary stopnia winy i stopnia szkodliwości społecznej czynu. Na stopień winy wpływają wszelkie okoliczności, które decydują o zakresie swobody sprawcy w wyborze i realizacji zachowania zgodnego z prawem, jak:

1. możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynu, warunkowana poziomem rozwoju intelektualnego, emocjonalnego i społecznego sprawcy, stanem wiedzy, doświadczenia, zdolnościami odbioru bodźców i informacji oraz ich analizy,
2. możliwość podjęcia decyzji zgodnego z prawem zachowania, co warunkowane jest normalną sytuacją motywacyjną, zdolnościami przeciwstawiania się szczególnym naciskom motywacyjnym, umiejętnością dokonywania wyboru spośród wielu możliwych sposobów zachowań, poziomem przyswojenia reguł moralnych,
3. możliwość faktycznego sterowania swoim postępowaniem w wykonaniu podjętej decyzji (Por. W.Wróbel, [w:] Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I pod red. A.Zolla, zakamycze 2004, s. 811 – 812).

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że sąd a quo wymierzając oskarżonemu karę miał na uwadze wymienione okoliczności. Sąd zważył bowiem, że „oskarżony jest osobą dojrzałą, w pełni zdającą sobie sprawę z tego, co jest środkiem odurzającym, ze skutków zażywania narkotyków i ich wpływu na organizm, a także to, że „stopień rozwoju emocjonalnego i intelektualnego oskarżonego nie odbiega od stopnia rozwoju przeciętnej osoby”. Sąd miał na uwadze również to, że „oskarżony nie znajdował się w żadnej nadzwyczajnej sytuacji motywacyjnej, która zniewalałaby go podjęcia działania sprzecznego z normą prawną. Mogąc zachować się zgodnie z nią, świadomie postąpił wbrew niej”.

Jeżeli więc wina stanowi „quantum naganności czynu, jakie można sprawcy przypisać z uwagi na domniemaną wolność i możliwość dochowania wierności prawu”, to społeczna szkodliwość czynu „wyraża zobiektywizowaną ocenę

naganności czynu z uwagi na jego stronę przedmiotową (rodzaj zaatakowanego dobra prawnego, sposób działania, skutek, itp.), jak i podmiotową (zamiar, cel, motywacja) (Zob. W.Wróbel, tamże, s. 809). Obiektywna ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu obejmuje jednak nie tylko okoliczności odzwierciedlone w zespole znamion typu czynu zabronionego, ale także wszystkie inne, o ile wpływają one w sensie ujemnym lub dodatnim na ocenę karygodności zachowania.

W realiach rozpoznawanej sprawy, sąd meriti uznając za wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu miał na względzie bezpośredni zamiar ich popełnienia oraz negatywną ocenę społeczną zachowania oskarżonego. Sąd miał też na uwadze tzw. okoliczności łagodzące w postaci przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzuconych mu przestępstw oraz tzw. okoliczności obciążające w postaci uprzedniej karalności i popełnienia przypisanych przestępstw w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64§1 KK. Nie można mieć zatem wątpliwości, że przy wymiarze kary oskarżonemu K. W. sąd pierwszej instancji uwzględnił dyrektywy wyrażone w art. 53§1 KK.

Trafnie w apelacji wskazuje się, że kara wymierzana wobec sprawców uzależnionych od narkotyków „wymaga od sądu szczególnego zaangażowania w rozważenie wszystkich czynników osobowościowych danego oskarżonego, w szczególności, jeżeli kara nie ma stanowić tylko czystej represji, gdyż nie wolno zapomnieć, że powinna być traktowana jako środek mający skłonić narkomana do „wyjścia” z nałogu”. Kierując się tymi założeniami, sąd a quo orzekł na podstawie art. 71 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii umieszczenie oskarżonego przed wykonaniem kary w Ośrodku dla (...) w N., mając na celu właśnie „doprowadzenie do zmian w jego zachowaniu”. Z pola widzenia nie tracił sąd tej okoliczności, że oskarżony był już karany za przestępstwa z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a przypisanych mu przestępstw dopuścił się w warunkach recydywy z art. 64§1 KK, co świadczy o tym, że wcześniejsze skazania nie odniosły pożądaných i oczekiwanych skutków wychowawczych.

Mając na względzie powyższe uwagi, orzeczono jak na wstępie.